

ADENA HALPERN

MLADÁ MŮŽEŠ BÝT
JEN DVAKRÁT

motto román

motto

ADENA HALPERN
MLADÁ MŮŽEŠ BÝT
JEN DVAKRÁT

Praha 2015

Přeložila Andrea Felcmanová

© 2010 by Adena Halpern
Translation © Andrea Felcmanová, 2015

ISBN 978-80-267-0487-4

Pětasedmdesát

Závidím své vnučce.

Za nic na světě bych to ale nepřiznala.

Říká se, že čím je člověk starší, tím je moudřejší. Já si ale zdaleka tak moudrá nepřipadám.

Asi bych měla být za tak požehnaný věk vděčná. No bože, vždyť přesně tohle tvrdím ostatním. Většinou to ale dělám kvůli sobě, abych se cítila líp hlavně já sama. Snažím se lidem nakukat, že na stáří je nejlepší moudrost. Ta přichází s věkem. Po pravdě řečeno, je to pěkná hloupost. Ale co máte druhým namluvit, aby neupadli do totální deprese? Musí si na to přijít sami, až se takového věku dožijí. Kdyby mi před lety někdo řekl, jak strašně budu z té své pětasedmdesátky vyšilovat, už bych tu dávno nebyla. Ne, nezabila bych se. Bože chraň, to rozhodně ne. Ale přestěhovala bych se na nějaký opuštěný ostrov a strávila bych tam zbytek života, aniž bych musela čelit drsné realitě při pohledu do zrcadla.

Takže pokud mi je pětasedmdesát a nabyla jsem oné moudrosti, jak to, že nedokážu vyléčit rakovinu? Pokud jsem tak chytrá, proč mi nikdo nevěří, že bych mohla nějakým způsobem zasáhnout a spasit svět od jeho úplného konce? Tak ať mně a mým stejně starým kamarádkám dovolí navštívit zasedání Organizace spojených národů. My už jim ukážeme, jak by se to dalo řešit. Jsme chytré hlavičky, tak ať nás nechají promluvit. Ale kdepak. A víte proč? Protože

o té naší moudrosti pochybují. Kdyby tomu totiž bylo jinak, už by se začalo něco dít.

Věřte mi, že jsem z té své pětasedmdesátky děsně otrávená. A dnes večer jsem po žádné narozeninové oslavě netoužila. To všechno moje dcera Barbara – ta na ní trvala. Někdy mě dokáže skutečně pořádně vytočit.

Z toho, co jsem na sebe až doteď prozradila, si asi pomyslíte, že jsem taková ta nevrlá, zapšklá stařena, která na všem hledá mouchy, která vrací do obchodu i jen nepatrně natuklou broskev, anebo jedna z těch, které kradou v kavárnách pytlíčky s umělým sladidlem. Já taková nejsem a sladidla dokonce ani nemám ráda. Moje vnučka neustále opakuje, jak jsem skvělá. A já myslím, že *má* pravdu. Snažím se být stále v obraze. Sleduju, co říkají ve zprávách a v různých reality show (i když je nesnáším). Také se snažím chodit moderně oblečená.

Pětasedmdesát.

Hergot, já jsem ale sakra stará!

(Jen tak mezi řečí, téměř vůbec se nerouhám. Jen hledám způsob, jak to v tuhle chvíli nějak výstižně vyjádřit.)

S kamarádkami se pokaždé uklidňujeme, že věk je pouhé číslo.

„Na pětasedmdesát se necítím,“ prohlašuje moje dlouholetá nejbližší kamarádka Frida.

„Já také ne,“ lžu a přitom vím, že u Fridy je to zrovna tak. Frida vypadá a chová se na pětaosmdesát, ale přece jenom, já tu nejsem od toho, abych jí to říkala.

Moje dcera se přede mnou chlubí ostatním, že na pětasedmdesát vypadám velmi dobře. Strašně mi vadí, když tohle říká. Copak to má snad zapotřebí?

„Říkám, protože vypadáš opravdu skvěle, a já se chci trochu pochlubit,“ přesvědčuje mě Barbara.

Pokud svůj věk prozradím já, pak je to v pořádku, ale nepřeuji si, aby to dělala moje dcera. Do toho přece nikomu nic není.

„Dceři je padesát pět,“ chci se ukázat před ostatními a usmívám se přítom.

„Co to mělo znamenat?“ ptá se mě Barbara, když jsme dostatečně daleko od člověka, kterého jsme zahrnovaly detaily týkajícími se našeho věku a jeho to přítom vůbec nezajímalo.

„Cože?“ snažím se bránit. „Ty přece vypadáš také dobře!“ Tentokrát přesvědčuju já ji a pokouším se nasadit přihlouplý výraz. Moje dcera by mě totiž nikdy neobvinila z toho, že jí něco předhazuju. Má za to, že na to nejsem dostatečně chytrá.

Pokud se na chvílku zamyslím, zbývá mi tak maximálně dvacet let na to, abych popřemýšlela, jak jsem měla se životem naložit. Upřímně řečeno, neuvěřitelně mě to deptá. Jsem z toho smutná a rozčilená.

Takže to vezměme popořadě. Už bych všechny ty roky netrávila dlouhé hodiny na slunci. Dřív jsme ovšem samozřejmě netušili, jakou škodu může sluníčko napáchat. To bude asi ta moudrost, které přišla s věkem. Tak teda díky.

Vzpomínám na dobu, kdy jsem ležela u bazénu namazaná olejem bez ochranného faktoru. Tenkrát jsme ze sluníčka strach neměli. S odstupem času myslím, že jsme se dřív prostě opalovat *měli*, že nám opalování *prospívalo*. Děti si celé dny hrály na sluníčku a my jim to dovolili. V té době nás ujišťovali, že se to má, a pokud se snad děti spálily, předhodili jsme přes ně nějaký ručník. Rakovina kůže tehdy neexistovala. Nikdy jsem neslyšela o člověku, který by ji měl. No a teď je tohle jedno z hlavních témat, které s přítelkyněmi probíráme. Jedna z nás si objeví tmavou skvrnu na ruce

a už je z toho pro všechny událost na celý den jako vystřižená z *Dr. House*. Ten by naši domněnku určitě vyvrátil. *Výjimkou* ovšem byla chudinka Harriet Langartenová. Z tohoto důvodu jsme všechny tak vyděšené, no a ze mě se následně stala postarší dáma, která se po ulici prochází za slunného dne se slunečníkem. Za všechny ty roky jsem vyzkoušela většinu dostupných krémů na odstranění pigmentových skvrn a vrásek. Rozhodla jsem se pro hloubkový chemický peeling a doufala jsem přitom, že mi tak doktoři odstraní všechnu tu napáchanou škodu, kterou jsem si způsobila kvůli jedné koktejlové party v roce 1972. Chtěla jsem tenkrát vypadat opáleně a sexy.

Také lituji toho, že jsem dřív víc necvičila. Zamlada jsme prostě necvičily. Hrály jsme tenis nebo golf, to ano, ale hlavně jsme chodily do venkovských klubů na bridž a naši manželé trávili čas na golfu. Jelikož většina z nich už zemřela, cvičení očividně také moc nedali. Před pár lety jsme s Fridou začaly s cvičením, ale v tělocvičně jsme byly tak asi o třicet let starší než ostatní. Proto jsem to vzdala a koupila si běžecký pás. Na té věci jsem nachodila takových kilometrů, že by se to vyrovnalo výletu do Číny tam i zpátky. Svě okolí neustále ujišťuju, že se od té chvíle, co jsem začala cvičit, cítím mnohem lépe. Ale není to pravda. Nohy mě bolí, klouby mě bolí, prsa mě bolí. Říká se, že pro krásu se musí něco vytrpět. Mám pocit, že už jsem si toho vytrpěla dost, takže běžecký pás už pouštím minimálně.

Využila jsem také kompletních služeb plastické chirurgie. Podstoupila jsem Botox, Restylane, nechala si udělat plastiku obličeje (o BOLESTI raději ani nemluvíme) včetně povytažení obočí (byly to vyhozené peníze a opět to bolelo jako čert). Dále to byly kolagenové injekce, elektrolyza a všechno jen proto, abych vypadala mladší. Nemůžu

tvrdit, že vypadám příšerně úplně celá, ale rozhodně nevy-
padám na padesát, jak mi doktor sliboval. Brrr.

Existují ještě další závažnější věci, ke kterým bych se ten-
krát postavila jinak, kromě toho, že jsem měla víc pečovat
o svůj zevnějšek.

Za prvé bych se snažila získat lepší vzdělání.

Za mých mladých let, což bylo v padesátých letech, pro
ženu vzdělání důležité nebylo. Víím, zní to šíleně, ale je to
pravda pravdoucí. Rodiče (tedy alespoň moji rodiče a rodi-
če všech mých kamarádek) nás od vzdělání odrazovali. „Mu-
síš se dobře vdát,“ udílela mi rady maminka, když jsem chtěla
na univerzitě v Pensylvánii studovat jako hlavní obor lite-
raturu. Dala mi formulář na nějakou školu se zaměřením na
kancelářské práce a první den mě tam spolu s obědem v kra-
bičce odvezla. V boxu byla dvě natvrdo uvařená vajíčka,
nějaké sušenky a pěták na automat, abych si mohla koupit
mléko. Takže jsem se naučila psát na stroji. Došla jsem k zá-
věru, že si klasiky budu číst sama pro sebe. Připadalo mi div-
né domů tajně pašovat Jamese Joyce a Dylana Thomase a číst
je jen v případě, že nebude nikdo poblíž. Bohužel jsem to
také nikdy neudělala. Kdo měl na to tenkrát čas?

Místo toho jsem potkala manžela.

To je druhá věc, kterou bych udělala jinak. Nikdy bych
se za manžela neprovdala.

Znovu prosím o diskrétnost.

Nemyslím tím, že bych manžela nemilovala. Opravdu
jsem ho milovala. Milovala jsem ho strašně. Byl to dobrý
chlap. Ale pokud bych skutečně, ale skutečně měla být na-
prосто upřímná, tak si nemyslím, že to byl muž pro mě.

Howard Jerome byl významným právníkem z Filadelfie.
Potkala jsem ho v době, kdy jako mladý advokát právě za-
čínal a já byla ve firmě jedna z jeho sekretářek. V té právní

kanceláři to ten nejhezčí advokát nebyl, ale chtěl mě. Už tenkrát byl malý, plešatý a obtloustlý. Já byla ve skutečnosti poblázněná do Burta Elliota, jiného právníka z té samé firmy. On měl oči ale pro jinou sekretářku a oženil se s ní.

„Vezmeš si Howarda,“ nařídila mi matka po našem druhém rande. „Od něj ti nic nehrozí.“

Tak jsem si ho vzala.

„Zaplatpánbůh. Už jsem si myslela, že z tebe bude stará panna,“ konstatovala matka.

Bylo mi devatenáct. Devatenáct!

Howard byl o deset let starší než já. Potkali jsme se v září a brali se v červnu. Tenkrát to bylo běžné. Prostě nastal čas na vdavky, a tak jsem se vdala. Odstěhovala jsem se z domu rodičů do domu svého manžela. Nikdy jsem tudíž nezkusila, jaké je to žít sama. Před Barbařiným narozením odjel Howard na dva dny na služební cestu. A tohle byla jediná chvíle, kdy jsem byla za mých mladých let sama. Během Howardovy služební cesty jsem vykouřila půlku balíčku cigaret, což bylo vůbec naposled, kdy jsem kouřila, a také jsem šla sama do kina. (Doufám, že nekouříte. Nechci nic říkat, ale škodí vám to. Já jsem tenkrát díky kouření přišla o spoustu přátel.) Byla to ta největší pošetilost, které jsem se v životě dopustila. Jak ráda bych udělala něco ztřeštěného teď, jenom jednou jedinkrát.

Barbara šla mojí cestou – vdávala se mladá. Vzala si zubaře Larryho a měli spolu Lucy. Nabádala jsem ji, ať si sežene práci a počká. Ale copak mě poslechla? Kdepak. Měla jsem ji mít k tomu, aby si našla zaměstnání, stejně tak jako má matka pro změnu trvala na tom, že já bych pracovat neměla. Lituju, že jsem jí nedala patřičně najevo, jak je práce důležitá. Nejen kvůli penězům, ale kvůli ní samé. Jsem strašně ráda, že mám dceru, nechápejte mě špatně, ale teď bych

si přála, abych před jejím narozením stihla i jiné věci. V pětadvaceti jsem už měla dítě a dům na Main Line na předměstí Filadelfie.

Před dvěma lety Howard zemřel. Pochutnával si zrovna na hovězím sendviči z konzervy v *Natě'n Al Delicatessen* v Los Angeles. Jeho smrt přišla jako blesk z čistého nebe. Měl nějaké problémy se srdcem, to ano. Měl nějaký ten bypass, ale nikdo by si nepomyslel, že se přihodí právě tohle. Operace srdce je pro mé vrstevníky tak běžná, že to začnete považovat za normální věc.

„Co takhle večere v sobotu večer?“ navrhnou nějaké své kamarádce.

A ona na to zareaguje: „Hm, Alanovi budou v pátek dělat bypass. Že bysme se sešli tu následující sobotu?“ odpoví ona.

To samé s operací prostaty.

Jen tak na okraj, tohle byl můj nejhorší zážitek vůbec. Jeli jsme do Los Angeles na druhou svatbu dcery mé kamarádky Thelmy Punchickové, která si zrovna brala architekta. V jednu chvíli jen tak sedíme a dohadujeme se o tom, jestli jít do muzea Getty nebo do LACMA, načež Howard padl obličejem přímo do salátu coleslaw, na němž si v tu chvíli pochutnával. Promluvila jsem na něj:

„Howarde?“

Neodpovídal, a tak jsem řekla ještě důrazněji:

„Howarde?“

Opět žádá odpověď.

Věděla jsem, že musí být mrtvý, když leží obličejem na stole. Na druhou stranu jsem však byla natolik otřesená, že jsem si na malou chvíli myslela, že mu možná ten coleslaw opravdu tak chutná. Těžko říct, kam se v tu chvíli ubíraly moje myšlenky. Ten coleslaw totiž vážně chutnal moc dobře.

Potřetí jsem však zaječela doopravdy nahlas:
„HOWARDE!“

Vzápětí celá restaurace ztichla a já vyskočila ze židle. Dva pohlední muži okolo třiceti seděli u vedlejšího stolu. Už předtím jsem si jich všimla. V tričku a khaki kalhotách jim to opravdu slušelo, a mně se v tu chvíli mihlo hlavou, jestli náhodou nejsou od filmu. Obdivovala jsem, jak bleskurychle zareagovali. Jeden z nich podepřel Howarda a položil ho na sedačku v boxu (díkybohu, že Howard trval na sezení v boxu, jinak by už v tuhle chvíli ležel na špinavé podlaze), zatímco ten druhý muž zavolal sanitku. Servírka mě k sobě tiskla, jako kdybychom byly sestry, a já se do ní zabořila obličejem. Měla jsem jí pak napsat a poděkovat anebo jí alespoň dát slušné spropitné. Když záchranáři dorazili, chudák Howard byl už tak jako tak na onom světě. A já musela začít promýšlet, jak ho dopravit zpátky do Filadelfie. Ani vám nechci líčit, co všechno obnáší přepravit tělo. Howard ležel v rakvi dole v nákladním prostoru, zatímco moje kabelka byla položená na místě, kde měl sedět Howard. Jen jsem si tak říkala, jestli by nebylo lepší nechat tu kabelku ležet tam dole, víte, abych tak nějak uctila Howardovu památku. Na druhou stranu jsem bez přestání ronila slzy, a tak jsem kabelku kvůli kapesníčkům opravdu nutně potřebovala.

Důvodem, proč jsem plakala, tedy kromě toho, že mi právě zemřel manžel a já ho opravdu milovala (ačkoli jsem si ho asi nikdy neměla brát), bylo to, že se Howard vždycky o všechno postaral. Nechávala jsem na něm veškerá zařizování, tak jak mi do hlavy vštěpovala má matka. Dopřál mi ten luxus nepracovat, zatímco on měl na starosti všechno ostatní. Co si jen bez něj počnu? Tohle bylo vůbec poprvé, kdy jsem hořkovala nad svým osudem. Kdykoli jsem na to pomyslela, začala jsem znovu plakat. Díkybohu za Barbaru.

Zaplatěpánbůh za to, že Barbara věděla, jak zařídit pohřeb. Na ní bylo postarat se o převoz těla zpátky do Filadelfie. Nikdy bych jí to ale neřekla přímo (Barbara je totiž ten typ člověka, který přijímá komplimenty rád. Ráda to však proti vám použije jako zbraň), na druhou stranu, musím být vděčná, že je poblíž, když je potřeba.

Howard mi opravdu chybí, vždyť jsme byli manželé přes padesát let. Schází mi víc, než bych si kdy pomyslela, že mi bude scházet (opět došlo na matčina slova). Ačkoli jsme neměli nic společného, musela jsem si najít svůj protějšek, abych poznala, co je to skutečný život. Vybudovali jsme si společný život a nebylo to vždycky ideální, ale copak je snad něco bez poskvrnky? Byl Howard láskou mého života? Nebyl. Kdo byl tedy tou láskou mého života? Bohužel už je příliš pozdě na to to zjišťovat. Barbara si myslí, že bych měla randit, ale s kým? Hershelu Nealovi jsem se líbila od chvíle, co jsem se nastěhovala do tohoto domu. Pořád mě zve k sobě nahoru, že prý spolu budeme poslouchat Chopinovy desky, ale já se tomu vyhýbám. Co bych z toho měla, kdybych si našla nějakého jiného staršího muže se zdravotními problémy a sledovala ho, jak mi umírá přímo před očima? Děkuju pěkně.

Howard hodně pracoval, na druhou stranu si ovšem rád i užíval. Netušil však, že o tom vím. Po celou dobu našeho manželství měl nějaké aférky. Myslel si snad, že jsem tak hloupá a necítím ženský parfém z jeho košile? Opravdu se domníval, že mu uvěřím, že musí pracovat v pátek dlouho do noci?

Když byla Barbara malá, zvažovala jsem, že ho opustím. Jednou v noci mě napadlo, že sbalím kufry a vezmu Barbaru na nějaké místo, kde nás nikdo nebude znát. Často jsem si s tou myšlenkou pohrávala, když byla Barbara mladší a Ho-

ward měl ty svoje úlety. Tehdy však nebylo zvykem, aby žena svého manžela opouštěla.

Víte, jak s tím ženy naložily tenkrát? Neřekly ani slovo.

Věřte tomu nebo ne, ale u mužů byly mimomanželské eskapády poměrně běžné. Ale jen kdyby to samé udělala žena! To by prostě nešlo! Pamatuju si, jak jsem se svěřovala matce: „Howard má nějakou bokovku.“

Pokřčila rameny a řekla: „Tvrdě pracuje a o tebe se postará. Tečka.“ A tak to bylo. Tenkrát jsme maminky poslouchaly a jejich názory respektovaly. Ne jako teď. Ano, myslím tebe, Barbaro.

Koneckonců, byl ten můj život zas tak hrozný? Ne, nebyl. S Howardem jsem se nikdy neměla špatně, nikdy. Dával mi tolik peněz na utrácení, o kterých se mi nikdy ani nesnilo. Moje dítě bylo také dobře zaopatřené. Jezdili jsme na dovolené po celém světě a stály opravdu za to. Viděla jsem všechno od Eiffelovky až po Velkou čínskou zeď. A těch diamantů, co mi Howard za ta léta koupil! Mohla bych se s nimi ozdobit od hlavy až k patě. Barbara nikdy netrpěla nedostatkem. Chodila do nejlepších škol, v létě jela na tábor a potom do Jersey Shore. Co se tohoto týče, byl Howard prvotřídní manžel a otec. Kdybych ho tenkrát opustila, jakou bych měla jinou alternativu? Byla by to ta největší hloupost, které bych se mohla dopustit. Tenkrát se tímto způsobem situace tohoto typu prostě neřešily, zatímco dnes je to jiné – žena dokáže vydělat spoustu peněz a sama se zaopatřit. Víte, že jste tehdy nemohla mít ani vlastní kreditku, pokud vám manžel nezřídil účet? To je pravda! To váš manžel musel vyplnit žádost o kreditní kartu. Vaše křestní jméno na ní však nebylo uvedeno dokonce ani potom, co jste kreditku obdržela. Já měla na všech svých kreditkách napsáno: PANÍ HOWARD JEROMOVÁ.

Takže jsem raději mlčela.

Ani teď po těch dvou letech od Howardovy smrti si nemusím s penězi dělat hlavu. Mám všechno, co potřebuju. Howard zajistil, abych se stále měla dobře, a za to mu vždycky budu vděčná.

Přesto si říkám, co bych v minulosti dala za nějaký milostný románek.

Tohle asi bude právě to moudro, které jsem získala díky své pětasedmdesátce. To bude bohužel ono.

Sex s Howardem nebyl špatný, tedy alespoň si myslím, že to ušlo. S nikým jiným jsem totiž sex nepoznala. Howard byl jediný muž, se kterým jsem se za celý svůj život milovala. Nikdy jsme neměli nějaký šíleně bláznivý sex, nic světoborného, prostě Howard na mně, nebo já na něm, třikrát týdně, někdy i čtyřikrát, pokud měl Howard tu potřebu. Mně se nechtělo nikdy, já na sex nikdy moc nebyla. Říkám si však, že bych si třeba sex užívala víc, kdybych ho poznala i s někým jiným. Opravdu jsem v té době byla hezká žena s pěknou postavou. A kdybych o to stála, mohla jsem mít spoustu mužů. Jak by bylo nádherné mít v životě někoho, kdo by mi psal milostné dopisy! Howard nikdy nic nenapsal. Jeho sekretářka ho podepisovala dokonce i na má narozeninová přání. Jak moc jsem toužila po tom prožívat onen pocit vzrušení! Pocit, že připadám atraktivní i někomu jinému.

Víte, vlastně se to jednou téměř stalo. Netvrdím, že bych si s tím mužem před lety něco začala. Jednou si mě ale při jedné dobročinné akci na podporu Uměleckého muzea ve Filadelfii vzal stranou Russell Minden a vysekl mi poklonu, že jsem jednou z nejkrásnějších žen, které kdy viděl. Pozval mě na oběd, bylo to v roce 1962, a úplně mě tím vyděsil. Byla jsem si jistá, že všichni na té dobročinné akci můj roz-

hovor s Russellem slyšeli. Stydlivě jsem se pousmála a posléze litovala, že jsem s tím po zbytek života nic neudělala. Russell zemřel před pár lety (na tu ošklivou nemoc začínající na písmeno „R“, byla to slinivka). Přečetla jsem si to v nekrologu ve *Filadelfském zpravodaji*. Chtěla jsem mu nějak nahoru poděkovat, a tak jsem poslala do Uměleckého muzea na jeho počest charitativní dar. V tu dobu to bylo snad už asi dvacet let, co jsem ho neviděla, ale nikdy jsem nezapomněla, jak krásně jsem se díky němu tu noc cítila.

To je další věc, která mě štve. Nikdy jsem si pořádně neuvědomila, jak moc jsem atraktivní. Ale teď, když se po letech podívám na své fotky... Ach bože, že jsem to ale byla štabajzna! Říkávali mi to všichni, ale copak jsem jim věřila? Mrzí mě, že jsem svého vzhledu nedokázala víc využít. Parádila jsem se výhradně kvůli Howardovi. Byla jsem načesaná a jedla zdravě, a to kvůli obtloustlému, plešatému a nevěrnému manželovi. Když jsem si koupila nové šaty nebo nový parfém, toužila jsem právě po Howardově komplimentu. Měla jsem se však snažit kvůli sobě a být si své krásy patřičně vědomá.

Takže to pojďme ve zkratce zrekapitulovat – jsem nevzdělaná, měla jsem sex pouze s jedním mužem a neměla jsem ani páru o tom, jak moc je sluníčko škodlivé. A aby toho nebylo málo, byla jsem velmi krásná. Proto teď své vnučce Lucy závidím, má před sebou celý život a z hlediska historie žije ve skvělé době. Tohle všechno se mi během oslavy mých pětasedmdesátin honilo hlavou. *Já jsem se narodila ve špatné době. Kéž bych tak mohla být na místě Lucy.*

Měli jste vidět Lucy na té oslavě. Má takový ten malý přístroj na e-mail, díky kterému provolala celou noc s kamarády. Bavili se o tom, kam mají po oslavě namířeno, a Barbara neustále dokola omílala: „Ach, ty esemesky.“ Nebo třeba

tohle: „Lucy, babička má narozeniny, můžeš prosím tě alespoň na chvíli přestat psát ty zprávy, abychom si mohly s babičkou připít?“ Mrkla jsem spiklenecky na Lucy. Pro tohle jsem měla pochopení.

Mně stačilo vědět, s kým se Lucy baví a kam se chystá.

A ty její hadříky! Barbara celou noc remcala, že Lucy vypadá jako nějaká lehká holka. Měla na sobě malinké minišatečky, platformové botky a přes šaty přehozenou džínovou bundu. Pomyslela jsem si, že vypadá jako nějaká filmová hvězda, a současně si přála, abych mohla mít na sobě něco podobného. Lucy má tak pěknou postavu a je tak krásně upravená. Ne jako její matka, která má široké boky a velké poprsí a je vzhledem spíše do Howardovy rodiny. A to přitom drží neustále dietu (Haha! Já ji však podezírám, že o dietě spíše jen mluví a přitom si ráda dopřeje.). My s Lucy žádnou dietu nedržíme. Samozřejmě, postavu si hlídám, ale mám dobrý metabolismus, a tak si můžu dovolit občas „ujet“, stejně tak Lucy. Někdy si spolu dáme k večeři zmrzlinu. Zrovna minulý týden jsme snědly veliký kelímek čokoládovo-vanilkové zmrzliny Bena a Jerryho s kousky sušenek. Po té zmrzlině jsme se mohly doslova utlouct. Lucy vypadá stejně, jako jsem vypadala já zamlada. Vždycky jsem měla nádherné nohy a zadeček, stejně jako Lucy. Všichni to říkali. Nevím, co se stalo s mým tělem, prostě... *ochablo*. Vypadá jako... no... představte si, že nanesete příliš mnoho barvy na stěnu a ona pak začne odkapávat. Tak takhle přesně vypadám. Jsem hubená, ale celá rozplzlá. Zadeček jsem mívala vskutku pěkný! Bože, ten mi tak chybí. Přišla jsem o něj někdy mezi čtyřicítkou a šedesátkou a stále se s tím nemůžu smířit. (A mimochodem, pokud mě dobře posloucháte a jste mnohem mladší než já, mám pro vás jedno kouzelné slovíčko: Používejte krémy. *Krémy*. Sice v pětasedm-

desáti stejně pohromadě držet nebudete, ale minimálně budete vypadat lépe než vaše stejně staré kamarádky. Alespoň já tak vypadám. Fíha! Kdybyste jen viděli Fridu.)

V každém případě jsme si s Lucy dost blízké. Žije jen čtyři bloky ode mě v centru města a já jsem moc ráda, že bydlíme tak blízko. Když nás Howard navždy opustil, zařekla jsem se, že už v tom velkém domě na předměstí bydlet nebudu. Pár měsíců po Howardově smrti jsem si všimla, že začala kapat voda z kotle, který byl hned za zadními kuchyňskými dveřmi. Byla to jen malá loužička, žádné drama. Když jsem však položila tašku s nákupem na podlahu, všimla jsem si toho. Vyndávala jsem si zrovna klíče z kabelky a chtěla odemknout. Vzpomínám si, jaký jsem tehdy měla pocit. Připadalo mi zvláštní, že jsem ani jednou za třicet let na toto místo nic nepoložila, a najednou bylo dno mé nákupní tašky mokré. Vůbec jsem netušila, že by z toho kotle voda správně kapat neměla, to byla Howardova práce. No a když jsem si pak o týden později chtěla napustit vanu, horká voda najednou nebyla. Paní Lewisové odvedle prováděli nějakou opravu, a tak jsem vydedukovala, že to s tím nějak souvisí. No co vám mám povídat. Zdálo se to být logické. Ještě ten večer jsem šla ven a celý dvorek byl zatopený, voda úplně *všude*. Zavolala jsem Barbaře, která ihned dorazila a pěkně mě zpucovala za to, že nemám rozum a nevolám instalatéra. (Dobře, *zpucovat* je možná trochu přehnané, ale chovala se ke mně jako k dítěti. No tak do toho, jen do mě. Jak jsem mohla tušit, že by to téct nemělo.) To byla poslední kapka. Pořádila jsem nový kotel a ještě ten den podala inzerát, že je dům na prodej. Našla jsem si překrásný byteček na Rittenhouse Square a prodala auto. Díky tomu jsem teď mnohem spokojenější (jen pro úplnost: takové to „servisní“ světylko na palubní desce tam není na ozdobu).

Přes den hraju bridž nebo chodím na koncerty do Kimmel Centra. Večer navštěvujeme restaurace s kamarádkou Fridou nebo i s dalšími ovdovělými kamarádkami. Byt jsem si pořídila v tom samém domě, co žije Frida, takže se neustále navštěvujeme, což je vlastně výborné. Rovněž není špatné, že se takhle navzájem kontrolujeme. Z bytu mám výhled na park u Rittenhouse Square, a pokud je pěkné počasí, zajdu si tam, sednu si na lavičku pod strom a čtu noviny.

Barbara nechtěla, abych se do centra přestěhovala. „Je to ode mě příliš daleko,“ přemlouvala mě tenkrát, „proč si nepořídíš něco na okraji?“ Ale řeknu vám, jsem mnohem raději, že Barbara žije stále na předměstí. Jsme si s dcerou sice také blízké, ale ne tak jako s Lucy, s tou si rozumíme mnohem víc. Mezi mnou a Barbarou nikdy velké duševní souznění nebude. Víím, jsem její matka, ale upřímně řečeno, nemyslím si, že by to byla úplně jen má chyba.

Naše vzájemné interakce s Barbarou působí jako hádky, i když jsou to jen výměny názorů. Zato s Lucy si vždycky příjemně poklábosíme. Barbara mě hlídá úplně stejně, jako jsem hlídala já ji v pubertě. Reaguju na to tak, že řeknu: „Safraporte, Barbaro, jsem přece dospělý člověk, dokážu se o sebe postarat sama!“ Ale stejně mě neposlouchá.

„Kdo jiný by se o tebe měl postarat, když ne já?“ chce vědět.

„Já se o sebe dokážu postarat sama,“ ujišťuju ji, i když si tím tak úplně jistá nejsem.

Lucy mě navštěvuje asi dvakrát týdně, někdy i víckrát. V domě prádelnu nemají, a tak si pere prádlo u mě. Během takových večerů vždycky upeču buček, pak si na něm společně pochutnáme a díváme se na Lucyiny oblíbené reality show. Ona k tomu ještě pere, tedy někdy, jindy prádlo nechá být a zajdeme do jednoho z těch lákavých podniků v oko-

lí, kam si lidé mohou přinést vlastní lahev alkoholu. Lucy mi pak vypráví o svém milostném životě a o své práci designérky a já ji poslouchám. Vypráví mi, jaké má trápení s chlapcem, který ji tento týden nejvíce zaujal a zřejmě se do něj zamilovala. Ve svých pětadvaceti stále na vážný vztah čeká a já jsem opravdu ráda, že ho ještě nemá. V poslední době mluvila o chlapci jménem Johnny, ale nemyslím, že by to bylo něco vážného. Přece nemůžete brát vážně někoho, komu říkají Johnny, a ne třeba Jon nebo Jonathan anebo John? Barbara naléhá, aby se Lucy s někým seznámila a už se usadila, ale já se do toho pokaždé vložím a řeknu jí, že na to má ještě spoustu času. Vyslechnu si její historky z práce, s kým se setkala, komu prodala nějaký svůj model a za kolik to ti lidé koupili. Vychutnávám si každíčkou minutu. Vždycky jsem chtěla pracovat s oblečením, tak jako pracuje Lucy. Zнала jsem tehdy zboží ze Saks Fifth Avenue lépe než kterákoli jiná žena, která tam pracovala. Nejlepší kamarádka mé matky, Hester Abromowitzová, tam pracovala léta až do své smrti. Přežila mou matku a její přítelkyně o pětadvacet let a vždycky byla přesvědčená, že důvodem byla práce. Hester jsem opravdu zbožňovala a myslím na ni velmi často. Těsně před Hesteriným pohřbem mě požádala její dcera Diana, která byla mnohem mladší než já, jestli bych o její matce mohla pronést pár slov. Zmiňovala jsem se o Hesterině působení v Saks, protože to bylo právě ono místo, kde jsme se potkávaly nejvíce. Vyprávěla jsem o tom, jak pečlivě se věnovala svým zákazníkům. Většina z nich se dokonce zúčastnila i jejího pohřbu. Hester měla vynikající vkus, za což lidé vždycky chválili i mě – že mám šmrnc. Ačkoli jsem v tom s nimi byla zajedno, pro mě byla takovou stylovou ikonou právě Hester. Tu a tam jsem zvažovala možnost najít si práci, ale měla jsem Howarda a Barbaru, o tu

jsem se prostě postarat musela. Přestože nám doma nepřetržitě pomáhala naše skvělá hospodyně Gladys, která loni zemřela, své povinnosti doma jsem musela vyřídit. Kromě toho se za mých mladých let na pracující ženy lidé dívali skrz prsty. Čas od času jsem tohle téma nadnesla Howardovi, ale on se tomu vždycky jen zasmál.

„Copak jsme snad nějací chudáci?“ zašklebil se pokaždé.

Po návštěvě u mě se jde Lucy většinou někam bavit. Sejde se s přáteli v baru tady v okolí a já se musím hodně držet, abych se k nim nepřidala. Někdy si udělám legraci a Lucy nadhodím, že se k nim připojím, přičemž Lucy mě v tom ještě podpoří: „Byla bys tam naprosto bezkonkurenční! Podíváme se, co by sis mohla vzít na sebe!“ Jak ráda bych s ní alespoň jednou jedinkrát šla a poznala, jak takové noci tráví.

Lucy je také mnohem chytřejší a zasloužila by si od Barbary v tomto ohledu větší uznání. Barbařiným přáním bylo, aby Lucy studovala práva stejně jako Howard. Mně je ovšem jasné, že tohle Lucyina parketa není. Aby se Lucy návrhářství naučila, šla studovat na Parsons – designérskou školu v New Yorku. Pracovala dva roky pro *samotnou* Donnu Karan jako její osobní asistentka. Loni se potom odstěhovala zpátky do Filadelfie, aby začala provozovat designérství sama na sebe. Ale to ještě není všechno. Představte si, že si vzala mé příjmení! Lucy Jeromová zjevně působí na značkové cedulce mnohem lépe než Lucy Takomorosová. Musíte uznat, že příjmení jako Takomorosová zní přece hrozivě, no ne? Když poprvé Barbara přivedla domů Lucyina otce a on se představil jako Larry Takomoros, blesklo mi hlavou: *No tak to je konec. Pokud to vyslovíte rychle, zní to jako „takový morous“*. Jen to zkuste. No tak, zopakujte *Takomoros* rychle desetkrát za sebou a uvidíte, co z toho vzejde. Nakonec se

ale z Lucy Takomorosové stala Lucy Jeromová, a ačkoli to její matku malinko ranilo, už se s tím smířila. Nakonec nabízejí Lucyiny šaty některé z nejlepších obchodů ve Filadelphii: Plage Tahiti, Knit Wit, Joan Shepp. A ten nový Barneys CO-OP na Rittenhouse Square má o Lucyiny šaty také zájem. Barneys, představte si to!

Já vím. Jsem na svou vnučku pyšná.

Lucy se ještě kromě pár dalších činností nejraději probírá mým šatníkem. Z toho si vybírá styly, které by mohla napodobit. Po celá ta léta jsem všechno schovávala a řeknu vám, milí zlatí, že můj šatník je toho důkazem. Než jsem se odstěhovala z domu na okraji města, zaplnila jsem každíčkou skřín v domě. Do Barbařiny skříně z dětství jsem pověsila modely ze šedesátých a sedmdesátých od Chanela a Halstona. Ve skříně v pokoji pro hosty byste našli všechny mé nádherné róby. Moje kožichy a další zimní kabáty byly dole (kožichy jsem nosívala dřív, když se ještě nosit mohly; teď už ne, teď vás hned každý začne slovně napadat). Mívala jsem ještě další skřín na veškerou svou obuv a další oblečení, které nosím doteď.

„Mohla bys všechno tohle dát do bazaru!“ nabádala mě Barbara, když jsem při stěhování začala balit.

Ani za nic. Všechno moje oblečení je zároveň vzpomínkou na staré dobré časy. Nemám žádná obrázková alba zaplněná starými fotkami a stejně tak vzpomínkami na ně. Místo toho mám plný šatník, který jsem nashromáždila za celý život. Tak třeba světle modrý taftový kostýmek od Oscara de la Renty. Měla jsem ho na Barbařině svatbě. Nebo překrásná bílá róba s flitry zakrývající pouze jedno rameno od Jamese Galanose – tu jsem si koupila na večírek Black Tie, kterého jsme se s Howardem zúčastnili v New Yorku v osmdesátých letech. Howard se nedal zastavit a přesvěd-

čoval mě, že jsem nikdy nebyla krásnější. Nikdy bych se žádného takového kousku nevzdala. Ne, a basta fidli.

Tak jsem si koupila třípokojový byt a jeden pokoj přeměnila v salonek. Zedníkům trvalo skoro tři měsíce, než to udělali správně, ale když to bylo hotové, stala se z něj má nejoblíbenější místnost. Barbara to nechápe, zato Lucy ano.

Společně s Lucy bychom tu dokázaly strávit celé hodiny. Kreslí si tady náčrtky některých mých šatů. Dokonce se jí podařila zdařilá kopie jasně růžových šatů od Lilly Pulitzerové, které jsem si koupila na výletě do Palm Beach na Floridu v šedesátých letech. Potom se Lilly Pulitzerová stala módní ikonou.

Lucy tu róbu nazvala „Šaty Ellie Jeromové“.

Pojmenovala to tak po své babičce.

Pokaždé, když na svou vnučku pomyslím, hned se rozzářím.

A právě proto jí závidím.

Z tohoto důvodu jsem dnes večer na oslavě svých pětasedmdesátých narozenin v *Prime Rib* dokázala myslet na jednu jedinou věc. Dala bych nevím co za to, kdyby šel vrátit čas. Kdybych jen mohla všechno prožít znovu, ale musela bych to prožívat teď. Stačil by mi pouhý den. Pro tento jeden jediný den jsem si přála zpátky svůj pevný zadeček a hladkou opálenou pleť. A k tomu se vášnivě pomilovat s člověkem, který by toužil pouze po mně. Nežádala jsem o celý život, nechtěla jsem být nenasytná. V tom svém mizerném staromódním životě jsem snila pouze po jednom jediném dni, v němž bych dohnala všechno, co jsem předtím zameškala. Zároveň bych si tak začala vážit i věcí, které jsem doposud brala za samozřejmé. Řekli byste, že žiju přesně 27 375 dnů? Dneska ráno jsem si to spočítala na kalkulačce. Copak je to tak moc, ukrást si z tolika dnů pou-

ze jeden a prožít a vyvádět během něj jen samé pošetilosti? Vždyť je to přece tak nádherné přání. Připadá mi velmi nápadité a ráda bych ho někomu pověřila. Ohó! Přání se samozřejmě vyzrazovat nemají, jinak se nesplní.

Přesně tohle přání jsem v duchu vyslovila, když do místnosti vešly Barbara a Lucy s obrovským narozeninovým dortem.

„Na ten dort se mi podařilo sehnat jen dvacet devět svíček,“ líčila všem Barbara a přitom se smála. Někdy mě opravdu dokáže pořádně rozčítit.

Takže jsem těch dvacet devět svíček vlastně přivolala.

Přála jsem si, aby mi znovu na jeden den bylo dvacet devět.

Kdybych ten jeden den získala, změnila bych všechno.

Tentokrát bych se ve všem zachovala správně.

A už bych znovu nelitovala.

Zcela vážně! Vypadám nádherně!

První, čeho jsem si všimla, když Barbara volala a probudila mě, byla má prsa.

Pokaždé spím na břiše. Už jsem si zvykla na to, že mi každé ráno po probuzení prsa visí až do pasu, a proto musím ze všeho nejdřív umístit tuto horu masa do nějaké pohodlnější pozice.

Když jsem procitla, zazvonil telefon, a tak jsem instinktivně chtěla své první prso umístit tam, kam patří. Přitom jsem zaregistrovala, že nebylo na svém obvyklém místě – ale bylo tam, kde má správně být.

Nevěnovala jsem tomu ale přílišnou pozornost, jelikož se mi nezdálo, že je to až zas tak důležité. Netrklo mě to natolik, abych postřehla změny, které se udály během noci. Až později mi došlo, že tohle bylo jakési znamení.

Když jsem otevřela oči, abych popadla prso (a telefon samozřejmě), nejdřív jsem se podívala na digitální hodiny vedle postele a zjistila, že je 8:30. Od padesáti jsem slepá jak patrona, a tak jsem žila v domněnání, že jsem usnula s brýlemi. Už se mi to podařilo opravdu mnohokrát. Brýle mi totiž nikdy nezůstaly na nose dobře posazené, asi proto, že spím na břiše. Jsou to takové ty brýle s obroučkami ze želoviny od Versaceho. Jsou docela veliké. Znovu jsem se podívala na hodiny a pak se soustředila na svůj obličej. Žádné brýle. Popadla jsem je. Možná jsem si jen *myslela*, že hodiny vidím. Očividně jsem neuvažovala s jasnou hlavou.

Jelikož telefon nepřetržitě vyzváněl, posadila jsem se na posteli a nasadila si brýle. Všechno kolem mě bylo náhle rozmazané.

A tak jsem je sundala.

Všechno bylo v tu ránu jasné.

Takže jsem si je opět nandala.

Rozmazané.

Bernice Zahkhowerová, jedna kamarádka mé kamarádky Loisy Gordonové, mě takhle jednou ráno probudila, jelikož zjistila, že má jedno chodidlo o půl čísla menší. Co já vím? Třeba to může být podobný případ.

Nakonec jsem zvedla telefon. Samozřejmě to byla Barbara.

„Užila sis to včera večer?“ zeptala se.

„Bylo to báječné, zlatíčko,“ pronesla jsem v ten den svá první slova. Můj hlas byl jemnější, mladší a postřehla to dokonce i Barbara.

„No, alespoň dnes působíš trochu víc uvolněně,“ poznamenala.

„Také že se tak cítím,“ přitakala jsem.

Zatímco Barbara brebentila dál, nazula jsem si pantofle a přitom jsem si vůbec nevšimla, že na chodidlech nemám kuří oka a mozoly, které se mi tam vytvořily za ta léta nošení podpatků. Ani jsem nenašla žádné křečové žíly, které mám od doby, kdy jsem čekala Barbaru. V duchu jsem si opravdu jen na okamžik pomyslela, že i po týdnu od pedikúry vypadají má chodidla stále ještě zachovale, což byl rekord.

„Lucy včera vypadala fakt příšerně, že jo?“ brblala Barbara. „Co ta si jen někdy dokáže na sebe navléknout. Já vím, tobě se asi část její garderoby líbí, ale mami, upřímně. A navíc jsem měla strašně málo propečený steak,“ stěžovala si neustále Barbara, když jsem šla do koupelny.

„Proboha, Barbaro, všechno bylo perfektní.“

„Přesto jsem si všimla, že na jídlo čekáme až moc dlouho. Měla jsem pocit, že tvoji přátelé každou chvíli omdlí hlady.“

Upřímně řečeno, všimla jsem si toho zrovna tak. Frida vypadala hladově a tak trochu uraženě, i když by jí neškodilo pár kil zhubnout. Před přechodem měla stabilní šestačtítku, zato pak – prokrindapána! Začala vypadat jak almara a je taková i po dalších pětadvaceti letech.

„Mimochodem, proč ti volám,“ bručela Barbara, „myslím, že jsem nechala v tvójí kabelce sluneční brýle. Vybauvuješ si to? Nevešly se mi do mojí kabelky, tak jsem je nacpala k tobě. Jsou tam ještě?“

„Momentík, mrknu se,“ zamumlala jsem, aniž bych se přitom podívala do zrcadla v koupelně.

Věděla jsem, že jsem nechala tašku v předsíni na stole před zrcadlem, které jsme s Howardem koupili před lety v Paříži na blešáku. To zrcadlo vždycky patřilo k mým nejoblíbenějším věcem. V našem starém domě stávalo u vchodu a teď ho mám tady v předsíni.

„Jestli je máš, tak sjedu do centra a vyzvednu si je,“ řekla mi, „možná bysme si mohly dát nějaký lehký oběd, co říkáš?“

„Můžeme,“ souhlasila jsem, „co se takhle sejít v –“ přemýšlela jsem nahlas o místě. Sáhla jsem po kabelce a vtom jsem se najednou zahlédla v zrcadle – poprvé v mém novém těle.

„NO TO SNAD NE!“ vykřikla jsem tak hlasitě jako ještě nikdy.

„CO SE DĚJE?“ zaječela Barbara do telefonu.

Nejdřív jsem si myslela, že za mnou stojí někdo jiný, a tak jsem se otočila a pak ještě jednou. Nikdo tam však nebyl.

„MAMI, JSI V POŘÁDKU?“

„PROBOHA!“

„MAMI, CO SE DĚJE? MÁM ZAVOLAT POLICII?“

Stála jsem tam a nebyla schopná ze sebe vydat ani hlásku. Barbara vřestěla pořád dokola a já jsem tam jen tak stála a dívala se na tu osobu v zrcadle. *Kdo to je? Co se to stalo? Zdá se mi to snad?*

„Barbaro, všechno je v pořádku. Jen jsem si myslela, že jsem viděla myš,“ snažila jsem se rychle přemýšlet dál.

„Myš! Ve dvacátém patře?“

„Já vím, je to nesmysl, dneska nějak blázním.“

Byla jsem schopná myslet pouze *na své ruce!* Byly *bez stařeckých skvrn a dokonce opálené!*

Kde byla ta celková ochablost a stárnoucí kůže? Jednou jsem si koupila za 120 dolarů nový tělový krém Blue Mercury. Prodavačka v obchodě mi tvrdila, že to je něco jako facelifť v lahvičce. Mohlo by to opravdu takhle pomoci? Prosim, ať je tohle ten důvod. Ale je to možné?

„Mami, přijedu, trochu se bojím, že bys mohla mít mrtvici!“

Možná měla pravdu. Možná to byla mrtvice. Možná jsem prodělala mrtvici a umřela a teď jsem nějaký duch pobývající ve světě zapomnění. Akorát ten svět vypadá stejně jako můj byt. Jedna věc je však jistá; Barbara mě takhle rozhodně vidět nemůže. Co by si jenom pomyslela?

„Barbaro, vlastně ne,“ snažila jsem se mluvit trochu hlubším hlasem. Proč zněl tak vysoce? „Vlastně ne, nemůžu, právě jsem si vzpomněla, že se mám dnes sejít na oběd s Fridou. Nechceš přijet zítra?“

„Ale já potřebuju ty brýle,“ namítla.

„Krucinál, Barbaro,“ vyjela jsem na ni, „tyhle brýle přece nemáš předepsané od doktora. Vsadím se, že máš další patery, které vypadají naprosto stejně.“

„Takže dneska jezdit nemám?“ odmlčela se a poněkud posmutněla.

Znovu jsem se podívala do zrcadla.

„Ne, zítra to bude lepší.“

„No jo – pro dobrotu na žebrotu. To mám za tu včerejší oslavu, kterou jsem ti přichystala.“ Oznámila mi má pětadesátiletá rozmazlená dcera. Já jsem ale neměla čas myslet na ty její šaškárny.

Určitě si dokážete představit, že jsem teď musela řešit daleko důležitější věci.

„Ze včerejší oslavy budu mít ty nejkrásnější zážitky,“ prohodila jsem a usmála se do telefonu. „Zavolám ti později.“

Netuším, jak dlouho jsem stála v županu před zrcadlem a zírala na svůj obličej. Půl hodiny? Hodinu? I když to klidně mohlo být jen deset minut. Pro mě se zastavil čas. Opačkovala jsem si stále dokola: *Jak je to možné?*

„Jsem mrtvá?“ vyslovila jsem nahlas a štípala se do ruky a pak do obličeje.

Můj obličej. Pleť byla hladká a bez vrásek. Kůže kolem očí pevná. Ani jedna jediná viditelná vráska.

Moje vlasy, dříve slabé a poškozené ze všech těch kysličníků na odbarvování, byly jemné a silné. Musela jsem si je prsty prohrábnout asi padesátkrát. Nevypadají mi, když je budu moc česat? Anebo se to jen tak říká?

„MÁM ZPÁTKY OBOČÍ!“ vyjekla jsem, když jsem se přiblížila k zrcadlu.

Jen chci všechny ty mladé slečny doma upozornit: *nevytrhávejte si za žádnou cenu obočí, i když je to moderní, nemuselo by vám tam nic zbýt. Trochu ho poupravte, to ano, to je v pořádku, ale ne úplně.* Pak už vám totiž nenaroste, to vím z vlastní zkušenosti. Právě teď jsem se dívala na nádherné obočí, které vypadalo zcela přirozeně i bez tužky. Jen

bůh ví, kolik jsem za ta léta utratila peněz a času, když jsem sháněla tužku v barvě svého obočí. A pak jsem dostala vzorek od Rogaine. Stačí trochu napatlat na čelo anebo někam, kde by obočí růst nemělo, a vy vypadáte spíš jako z cirkusu. Jedinou útěchou při Howardově pohřbu mi bylo, že mě za celých těch padesát let manželství neviděl bez obočí. Kdyby se tak stalo, byl by po smrti už mnohem dřív.

Jak se to jen mohlo stát?

To bude to přání, které jsem u svíček na dortu v duchu vyslovila. Přání, aby mi bylo alespoň na jeden den dvacet devět!

Jinak jsem si nedokázala celou situaci vysvětlit. Snažila jsem se přemýšlet. Vzala jsem si snad nějaké bylinky, které to mohly způsobit? V *Prime Rib* jsem přece už několikrát jedla. Dala jsem si pár soust krabího zákusku, kousíček lososa, salát, narozeninový dort a skleničku šampaňského. To samé jídlo jsem tam měla už mnohokrát, dokonce ani záha mě z toho nikdy nepálila. Rozhodně jsem si ho nedala o tolik víc než obvykle, abych právě z toho mohla omládnout. Je možné, že se to samé stalo i někomu jinému?

Zvedla jsem sluchátko a zavolala Fridě, mé nejstarší kamarádce. Bylo jí také dvacet devět?

„Haló, Frido?“ zavolala jsem do sluchátka.

„Ahoj Ellie,“ pozdravila mě Frida a zívla. Mívala ve zvyku si přispat.

„Haló, Frido, jak ti dnes je?“

„Dobrý,“ zívla znovu, „záda mě bolí jako vždycky.“

„Takže se cítíš stejně?“ zjišťovala jsem.

„Kontroluješ, jestli stále ještě žiju?“

„Ne,“ odpověděla jsem. Avšak upřímně řečeno, pomyslela jsem si, že bych Fridě měla začít volat každé ráno. Fridiny děti byly příšerné a vůbec jí nevolaly. „To včerejší jídlo

mi nějak nesedlo, a tak jsem se chtěla zeptat, jestli jsi na tom stejně?“

„Ne-e,“ odvětila, „možná mám jen maličko potíže s trávením.“

To bylo normální. Frida byla vždycky trochu pesimistka.

„A jsi v pořádku?“ zeptala se. „Chceš, abych s tebou zašla k doktorovi?“

„Ne, jsem v pohodě,“ odpověděla jsem jí.

„No, tak dobře.“ Frida opět zívla.

„Jdi zase spát, Frido,“ vybídla jsem ji.

„Zastavím se později,“ zamumlala Frida.

Dobře, takže Frida ve spánku o padesát let neomládla, tak jako jsem omládla já. S velkou pravděpodobností se nestala mladice ani z Barbary, protože jinak by rozhodně něco nadhodila. To všechno potkalo pouze a jenom mě.

Tohle ale správně není, říkala jsem si pro sebe, když jsem si rukou sjížděla dolů po nohách. Takhle svět nefunguje. *Mám být* otrávená až na půdu a smutná, že je mi sedmdesát pět. Copak všichni tak či onak nesmutníme nad životem a nechceme snad, aby se všechno dalo vrátit zpátky a změnit? Ovšem, vím, co jsem si přála, ale nečekala jsem, že se to splní. Věděla jsem, že takhle zůstat nemůžu, dokonce ani den.

A k tomu chudák Barbara. Co by si Barbara asi tak pomyslela, kdybych jí vyprávěla, že jsem se probudila a je mi znovu devětadvacet? Barbara je přece jenom uvnitř křehká; z toho by se nervově zhroutila.

„Ne,“ vyslovila jsem nahlas. „Musíš se vrátit zpět do stavu, ve kterém jsi byla.“

Věděla jsem, že Barbara koupila dort v mém oblíbeném pekařství – Swiss Pastry na Devatenácté. Je to místo, kde dorty kupujeme všichni. Kupovala jsem dorty, kde se dalo,

od Paříže až po New York a Filadelfii a vždycky jsem říkala, že se nic nevyrovná právě tomuto pekařství. Ta jemnost žlutého piškotu dohromady s tenkou vrstvou čokolády po stranách, poleva ani náplň nejsou až tak sladké a hutné a na jazyku se to jen rozplývá. Pokud si k tomu dáte šálek dobré horké kávy, nemá to chybu. Občas tam zaskočím a koupím si jeden kousek pro sebe, i když narozeniny právě nikdo neslaví. Příliš často to nedělám, jelikož si stále hlídám postavu. V mém věku se nesmí nic přehánět, i když mám výborný metabolismus. Jednou nebo dvakrát ročně to jde, ale víc ani náhodou!

Takže jsem běžela do salonku, kde mám svůj obrovský šatník, abych na sebe něco rychle hodila a svázala tu svou hřívu. Chtěla jsem už konečně vyrazit. Lucy tu našťástí nechala jednu ze svých gumiček. Jak že tomu říkala „gumka“? Nebo „gumča“? Varovala mě, že právě s tímhle rozhodně člověk nesmí vyjít na ulici. Že někdo může považovat gumičku na vlasy za naprosté faux pas, to mi opravdu hlava nebere. Vlasy mi ale padaly do obličeje a neviděla jsem, takže až pošlapu pěšky těch pár bloků, budu holt muset jít proti módním trendům. Nejprve jsem popadla hedvábně lemované khaki kalhoty, které jsem si vždycky oblékala na cestu do letadla. Byly dost pohodlné i na tak dlouhou cestu jako třeba do Tokia a zároveň vhodné i pro první třídu. Vzápětí mi však došlo, že *takové kalhoty nosí pětasedmdesát-nice, nikoli devětadvacetiletá žena.*

Pamatovala jsem si, že jsem si před pár lety pořídila džíny na cestu do Arizony, kde jsme trávili čas na prázdninovém ranči. Musela jsem při pátrání pořádně prohrabat útroby šatníku. Džíny měly své místo po celou dobu vzadu, sundala jsem je z ramínka a navlékla si je pod noční košili. Byla jsem přesvědčená, že v nich budu vypadat úpl-

ně stejně, jako vypadá v džínách Lucy. Musím přiznat, že jsem byla celá natěšená, když jsem se běžela podívat k zrcadlu.

To snad ne. Ne, ne.

Hlavní problém spočíval ve velikosti – džíny byly najednou o velikost větší. Můj pupek byl tentam. Před časem jsem dokonce uvažovala o liposukci. Pokud si však necháte udělat facelift a plastiku obočí a už tohle vás bolelo, dvakrát si pak rozmyslíte, jestli máte podstupovat něco ještě víc invazivního. Ale teď už na tom nezáleží, pupek je fuč! Nyní se na mě ze zrcadla smálo ploché břicho s roztomilým malým pupíčkem.

Teď ovšem nebyl čas na takovéhle úvahy. Chudák Barbara. Musím se vrátit ke své staré podobě.

Takže jsem si navlékla pásek, popadla jednu z košil, kterou nosím na golf, rychle vklouzla do bot značky Tods, určených k řízení, a s kabelkou vyběhla ze dveří. Teprve později jsem si uvědomila, že jsem si na sebe nenapatlala ani trochu make-upu, ani trochu rtěnky. To svinstvo jsem nepoužila ani jednou za celých padesát let. Stejně tak rtěnku. Moje myšlenky se ubíraly všemi směry a měla jsem dost smíšené pocity.

Když jsem běžela těch pět bloků do pekařství, všichni na mě najednou z nějakého důvodu zírali. Nebylo mi však jasné proč. Že by ten můj panický výraz? Možná jsem bez make-upu nevypadala tak dobře, jak jsem myslela, i když mi bylo dvacet devět. Dobře, kalhoty byly obrovské a k tomu ten můj vyděšený kukuč. Na ulici jsem však zažila horší věci, než je tohle. Přestože jsem už sotva popadala dech, teprve u třetího bloku jsem si uvědomila, že pořád ještě běžím. Na druhou stranu to byl úžasně osvobozující pocit. Chtěla jsem běžet stále dál kolem pekařství, prostě to nemělo chybu.

Ale nedokázala jsem to. Nedokázala jsem si užít ani jeden jediný den. Bylo nutné, abych se vrátila zpátky do své staré podoby. *Barbara*, vytanulo mi na mysli. *Mysli na Barbaru*.

„Prosila bych tři narozeninové dorty!“ zahlaholila jsem, jakmile jsem vstoupila do pekařství. Možná jsem to pronesla poněkud hlasitě. Vedle mě stál pouze jeden zákazník, pohledný třicátník v obleku. Ihned jsem si všimla jeho modrých očí. Já mám totiž pro modré oči slabost. Důvodem bude možná fakt, že všichni v naší rodině mají oči hnědé. Jednou jsem si pořídila modré čočky, ale měla jsem v nich tak vyjukané oči, že jsem čočky zastrčila do šuplíku a už si je znovu nevzala. Vždycky jsem milovala modré oči.

„Moc mě to mrzí,“ omlouvala jsem se mu, „nechtěla jsem vás předběhnout.“

„Ale ne,“ promluvil Modroočko a pokynul směrem k prodavačce, „prosím, cokoli pro krásnou dámu.“

O kom to mluvil?

„Mmm, moc vám děkuji, mladý muži.“

„Mladý muži?“ Modroočko se zasmál. „Myslím, že jsem starší než vy.“

„Ovšem, to jste,“ zasmála jsem se a pohodila hlavou, „ale ne, prosím vás, vy jste teď na řadě. Určitě spěcháte.“

„Ale vůbec ne. Krása má vždycky přednost.“

Musím se přiznat, že mi trochu vyrazil dech.

„Tak,“ vysoukala jsem ze sebe a upravovala si přitom vlasy, „děkuji.“ Usmála jsem se a předešla ho.

„Tři narozeninové dorty a prosím všechny svíčky, co máte,“ rázně jsem pravila potom, co jsem si vzpomněla, kvůli čemu tam vlastně jsem.

Když jsem odcházela z obchodu, v ruce jsem držela tři obrovské krabice s dorty. Včera by bylo nemyslitelné, kdybych nesla ty veliké těžké věci přes celé město. Dneska mi

to však tak nepřipadalo. Z jeho komplimentu jsem byla úplně vedle. Skoro se až zdálo, že bych se mohla i vznášet. A to všechno způsobil takový krasavec! Jasně, byla to jen maličkost, ale taková, se kterou jsem se přes třicet let nesetkala.

No tak dobře, možná bych se mohla alespoň trochu pobavit. Tak jako tak už se vracím s dorty zpátky domů. Možná bych jen mohla zaskočit do nějakého obchodu, mohla bych si vyzkoušet nějaké oblečení na svou novou postavu. Tohle snad nikomu neublíží, ne? Když jsem se zastavila před výlohou Plage Tahiti na Sedmnácté, dostalo se mi znamení shůry. Přímo přede mnou mezi kašmírovým svetříkem v barvě máty, tričkem bez rukávů se zavazováním kolem krku a bílými kalhotami byly vystavené šaty, které Lucy vyrobila, šaty Ellie Jeromové.

„Mohu vám nějak pomoci?“ otázala se mě milá světlovlásá žena u pokladny, když jsem pokládala dorty.

„Vlastně ano. Jen jsem procházela kolem vašeho obchodu a všimla jsem si těch krásných šatů ve výloze. Jsou naprosto skvostné!“

„Ty jsou od jedné návrhářky z Filadelfie, od Lucy Jeromové.“

Nedokázala jsem skrýt nadšení. Asi se zblázním, jestli to nevyslovím. Snad mi nikdo nemůže mít za zlé, že jsem na ni pyšná, no ne?

„Já vím! Je to má vnučka!“

„Cože?“ žena se na mě přihlouple zadívala.

„No, tedy, je to má sestřenice. Řekla jsem vnučka?“ snažila jsem se smát. „Spletla jsem to, protože ona vlastně ty šaty pojmenovala po své babičce..., tedy také mojí babičce,“ koktala jsem. Vždycky jsem byla špatná lhářka.

„Ó ano, jistě, podobáte se oběma. Obě máte vskutku skvělou sexy postavu. Vaše babička je krásná milá dáma, nob-

lesní. Občas ji vídám v parku a vždycky mě napadne, jestli bych ji neměla pozdravit, ale ona mě vůbec nezná.“

„Ano, strašně ráda sedává v parku a čte si noviny,“ potvrdila jsem a překypovala jsem nadšením, „klidně to udělejte, až ji příště uvidíte. Moje babička je opravdu *skvělá*.“

„To zcela jistě, pokud Lucy navrhla tyto šaty na její počest,“ smála se prodavačka a sundávala šaty z figuríny. „Tady prosím, měly by vám perfektně padnout.“

„No ano, jen si je vyzkouším. Spěchám domů s těmi dorty.“

„Jsou k narozeninám vaší babičky?“ tázala se mě. „Lucy mi vyprávěla, že vaší babičce bylo sedmdesát pět.“

„No ano! Tomu se dá jen těžko uvěřit, že?“ zavolala jsem za závěsem, když jsem odcházela do kabinky a sundávala si oblečení. „Věřila byste tomu, že je mojí babičce sedmdesát pět? Přitom vypadá na padesát!“ čekala jsem na nějaký kompliment.

„Tomu se dá těžko uvěřit,“ ujistila mě. Vtom najednou závěs od kabinky odhrnula. „Tak se podíváme, jak vám šaty –“ Odmlčela se.

„Ale zlato,“ vzdychla prodavačka, „musíte si sundat ty babičkovské kalhotky a pořídít si na tu vaši figuru nějaké roztomilé prádélko.“

Bylo mi trapně.

„Já vím. Jsou příšerné.“ Rozpačitě jsem se usmála, když jsem zatahovala závěs. Já, Ellie Jeromová, si teď navlékám šaty Ellie Jeromové; nemohla jsem si pomoci, musela jsem se na sebe jen tak chvilku dívat. Přesně po tomhle jsem toužila. Jako bych po mnoha letech viděla kamarádku z dětství. Vypadala jsem vůbec až takhle dobře, když mi bylo dvacet devět? Barbaře už tenkrát bylo devět. Ne, takhle dobře jsem rozhodně nevypadala, jelikož jsem měla křečové žíly

a strie. Nejen tedy, že mi teď je dvacet devět. Je mi dvacet devět a ještě k tomu jsem ani neporodila!

„Tak jak vám to je?“ vyzvídala prodavačka.

„Vezmu si je!“ halasila jsem.

Došla jsem k přední pokladně, zatímco prodavačka bálila šaty.

„Myslím, že by vám sestřenice dala slevu, kdybyste si šaty pořídila od ní,“ důvěrně mi sdělila.

„Dala,“ snažila jsem se rychle přemýšlet, „ale chci jí nechat útratu.“

„To jste hodná sestřenice,“ pochválila mě, když jsem jí podávala kreditku.

„Jé, to je vaše karta? Vy se také jmenujete Ellie?“

„Ehm ano, jmenuju se po babičce.“

„No to je pěkné,“ kvitovala to a já jsem si neskutečně oddechla. Když už jsem si myslela, že je to v suchu, zazvonil telefon.

„Plage Tahiti.“ Prodavačka se usmála do telefonu. Já jsem přitom podepisovala účtenku a pozorovala, jak mi balí šaty do papíru a dává je do tašky.

„Lucy!“ zvolala vesele prodavačka a dívala se směrem ke mně: „Tomu neuvěříš! Je tady tvá sestřenice Ellie a právě si koupila tvé nové šaty!“

A jajaj. No nazdar. Proboha. Pane bože. Tohle ne.

Krucipísek. Zpanikařila jsem. Viděla jsem, jak se obličej chudáka prodavačky ve dvou vteřinách proměnil z nadšení v šok.

„Tvoje sestřenice Ellie,“ pečlivě vyslovovala do telefonu, „vypadá úplně jako ty a tvrdí, že je tvá sestřenice.“

Jsem v pasti. Jak to mám jen vysvětlit? Tady se nedá vůbec nic dělat. Neměla jsem na vybranou.

Udělala jsem přesně to, co by udělal pomatený šílenec.

Vzala jsem nohy na ramena.

Sáhla jsem po tašce se šaty a popadla tři narozeninové dorty. Vystřelila jsem z obchodu a uháněla po ulici tak rychle, jak jen to šlo.

Proběhla jsem celou Walnut Street a málem se mi podařilo všechno upustit, když jsem téměř vrazila do nějakého kluka s deštníkem, který stál přímo u restaurace *Lil Pete's*.

Otočila jsem se, až když jsem dorazila na Rittenhouse Square. Chtěla jsem se podívat, jestli mě prodavačka nehojí, ale nebylo tomu tak.

Dnes ráno je to tedy doopravdy hukot.

Nakonec jsem dorazila ke svému domu a pozdravila vrátného Kena.

„Promiňte prosím, mohu nějak pomoci?“

Doprčic.

„Ano, před chvilkou jsem odtud odcházela. Moje babička se jmenuje Ellie Jeromová.“

„Zavolám nahoru,“ řekl, když zvedal sluchátko.

„Ne!“ zarazila jsem ho, zase jsem musela zalhat! „Ona je teď ve vaně! Určitě jsem vám to zapoměla říct, když jsem odcházela.“

„No, teoreticky vzato, já nahoru nikoho pustit nesmím.“

„Ale no tak, prosím vás.“ Dupla jsem si. „Copak nevidíte, kolik toho mám? Až babička vyleze z vany, zavolá vám, slibuju. Podívejte, mám i její klíče... a kabelku.“

„No, jak jsem řekl... nahoru v podstatě nikoho pustit nesmím.“ Usmál se.

Jak by řekly děti: Teda fuj! Vrátný Ken se mnou laškoval! Kdybyste někdy vrátného Kena viděli, nevěřili byste tomu. Bylo by vám hned jasné, co myslím.

„V podstatě?“ Zamrkala jsem na něj. Pokud stojí o tohle, tak ať se dívá na starého profíka. Možná jsem nepod-

váděla Howarda, ale teď víc než kdy předtím na něj zamrkat můžu, abych dosáhla svého.

„Přisahám, že to trvalo snad celou věčnost, než souhlasil.“

„Tak běžte,“ usmál se.

„Moc vám děkuju.“ Spiklenecky jsem na něj mrkla. Uff, to teda bylo.

Konečně jsem byla zpátky u sebe v bytě. Položila jsem dorty na chvíli na stůl v jídelně. Musela jsem si vyzkoušet ty šaty ještě jednou, než se vrátím do své původní podoby.

Došla jsem do ložnice a z papíru opatrně vybalila šaty a položila je na postel. Pomalu jsem pečlivě složené šaty rozprostřela a obdivovala nápis na cedulce. LUCY JEROMOVÁ. Shodila jsem ze sebe oblečení a opatrně si přes hlavu šaty natáhla. Přešla jsem k zrcadlu.

Pouze teď a nikdy předtím. Teď můžu zcela upřímně říct, co měl George Bernard Shaw na mysli, když tvrdil, že mladí lidé si mládí nezaslouží. Jak úžasné by to bylo, kdyby se dalo stárnout pozpátku, tak jako teď můžu já, i když jen na chvílku. Pokud už nejste nejmladší, nedokážete si vybavit ten pocit, který můžete zažít jen v mládí. Je to jako poklad, který dostanou pouze ti, kteří si ho zaslouží. Ne něco, co lidé dostávají a přitom nevědí, jak s tím naložit.

Uvnitř jsem se na pětasedmdesát cítila. Dívala jsem se na svět očima pětasedmdesátice. Postavu téhle devětadvaceti-leté slečny jsem si prohlížela jako nějakou sochu. Prstem jsem si přejížděla po jemné linii brady ke krku, který byl až donedávna vráscitý a s ochablou kůží. Nyní byl vyhlazený. I moje postava konečně získává tvar. Jak můžu být tak smutná a zároveň překrásná?

Tohle byl skvělý výlet a nádherné ráno, které mě obdařilo tím nejkrásnějším dárkem na světě. Jen to prostě nebylo

správné. Ačkoli jsem cítila, že jsem mládí promrhala, měla jsem prožít právě tohle mládí.

Vešla jsem do jídelny. Dala jsem dvacet pět svíček na každý ze tří dortů a pak všechny svíčky na dortech zapálila. (To byla skutečně neuvěřitelná otrava. Zkoušeli jste někdy zapálit sedmdesát pět svíček a ještě ke všemu takových mizerných? Najednou je zapálit nemůžete, a proto se nedívám, že jich Barbara na ten můj včerejší narozeninový dort dala jenom dvacet devět.)

Zavřela jsem oči a začala si přát.

Přála jsem si, aby mi znovu bylo sedmdesát pět.

Kvůli Barbaře, kvůli Lucy a dokonce i kvůli Howardovi.

Myslela jsem na své přání, zhluboka se přitom nadechla a už jsem chtěla svíčky sfouknout.

„No dovolte!“ najednou za mnou někdo zakřičel, a strašně mě tak vyděsil.

„*Co sakra děláte v bytě mé babičky a co sakra znamená to, že máte na sobě ty šaty?*“

Babi?

„Božítku, Lucy, málem jsem z tebe dostala infarkt!“ zala-pala jsem po dechu. Ruku jsem měla položenou na prsou, když jsem se k ní otáčela.

„*Kde je moje babička?*“ zařvala Lucy a popadla mou ital-skou drahocennou vázu, kterou jsme s Howardem propa-šovali v kufru na zpáteční cestě z Toskánska, abychom ji nemuseli nechat proclít.

„Prosím tě, buď tak hodná a polož to,“ trvala jsem na svém a kráčela k ní. Ona s ní ale stejně namířila směrem ke mně. „To jsem já!“ křičela jsem. „To jsem já, babička! Tvo-je babička Ellie Jeromová!“

„Vy si opravdu myslíte, že jsem tak hloupá?“ halekala a stá-le na mě mířila vázou.

„Přísahám, jsem to já. Polož tu vázu a poslouchej mě. Podívej se mi do očí, to jsem přece já. Přísahám. Prosím tě, sedni si na chvilku. Udělám ti něco k jídlu. Máš hlad? Mám tady zbytek pečeného kuřete ze včerejšího večera.“

A pak jsem si vzpomněla na všechny ty hořící svíčky na dortu, které už téměř celé mezitím shořely.

„Pro boha živého...“ vyjekla jsem a utíkala ke svíčkám. „Vi-díš, co kvůli tobě dělám? Teď musím sehnat další svíčky.“

„*Zůstaňte, kde jste,*“ nařídila Lucy a pelášila k dortům a svíčkám, aby je sfoukla.

„Lucy!“ Běžela jsem k ní, ale ona o pár kroků ucouvla. „Proboha, rodiče tě pojmenovali Lucy Morgan Takomoro-

sová, ale teď je z tebe Lucy Jeromová. Tenkrát jsem myslela, že by bylo lepší, kdyby bylo na tvém rodném listu uvedené jméno Lucilla, ale tvá matka trvala na Lucy. Měla totiž v oblibě ten pořad *Miluji Lucy*. Pořád jsem přesvědčená, že se tvoje matka měla rozhodnout jinak, ale to je jedno. Narodila ses sedmého prosince v pensylvánské nemocnici. Tenkrát ráno sněžilo a dědeček Howard musel vyndat řetězy a nasadit je na pneumatiky, abychom vůbec mohli do nemocnice dojet a vidět tě. Chtěli ti dát podobné jméno, jako měl tvůj pradědeček, otec tvého dědečka Howarda, Leonard¹.“

„Tohle může vědět kdokoli. Mám přece blog!“ ječela.

„Tyhle šaty jsi pojmenovala po mně!“ řekla jsem a taha-la za látku ve snaze ukázat šaty. „Navrhlas je, když jsi objevila podobné šaty v mém šatníku.“

„Tohle vědí všichni!“

„Dobře, a co tohle? V televizi se nejradši díváš na ten pořad..., já, jak jen se to jmenuje ten pořad o zpívání?“

„*Idol*?“ zeptala se.

„Ne, ten druhý.“ Luskla jsem prsty ve snaze si vzpomenout.

„*Hledá se hvězda*.“

„Ne, ten, kde se musí zpívat, když vypnou hudbu.“

„*Nezapomeňte text*?“ zeptala se celá zmatená.

„No, přesně ten,“ poskočila jsem.

„Tenhle pořad nesnáším!“

„Doopravdy? Nevadí, a co tohle? Tvrdíš, že tvůj oblíbený film je *Občan Kane*, ale ve skutečnosti je to *Pravá blondýnka*.“

Tohle ji zarazilo.

¹ Poznámka překladatelky: Jméno Lucy sice není variantou ženského křestního jména k Leonardovi (což je Leonora), ale rovněž začíná na „L“. (V některých případech se nedává stejné křestní jméno, ale alespoň jméno se stejným počátečním písmenem.)

„Kdo vám to řekl?“

„Nikdo! Musela jsem s tebou sedět a dívat se na ten film asi stokrát. Myslíš si, že mě to bavilo?“

„Omyl!“ ukázala na mě vázou. „Říkala jste, že to je také váš nejoblíbenější film.“

Načapala mě. Musela jsem se smát. Ten film s roztomilou holčičkou a pejskem jsem milovala.

„Takže vidíš, jsem to já! Když se mě někdo zeptá, prohlášu, že můj nejoblíbenější film jsou *Malé ženy*.“

„A taky jakákoli adaptace Jane Austinové.“

„Ano, to je vlastně pravda, hlavně ten s tou herečkou, jak se jmenuje?“

„Anna Hathawayová?“

„Ale ne, ta druhá.“

„Gwyneth Paltrowová?“

„Ne, Lucy, přemýšlej, no tak!“

„Keira Knightleyová?“

„Ježší, Lucy,“ už mě to trochu přestávalo bavit, „ne, ta druhá, ta druhá...“

„Ale tohle vám přece nemám říkat já!“ vztekala se. „To vy mi to máte dokázat!“

Ale no tak, možná vypadám na dvacet devět, ale myslím jako pětasedmdesátiletá žena. „Víš přece, že všechno zapomenou... já, už vím, je to Emma Thompsonová!“ vyhrkla jsem, když jsem si na herečku vzpomněla.

Tohle by snad už mohlo Lucy stačit, pomyslela jsem si. Stála tam beze slova s vytřeštěnými očima.

„Jmenuje se tak?“ zeptala jsem se.

„Ano!“ Lucy tak trochu zašeptala.

Stála tam pár sekund a jen mě pozorovala.

„Jakého plyšáka jsem jako malinká měla nejradši?“ položila mi otázku.

„No to je jednoduché. To byl ten zajíček.“ Usmála jsem se při vzpomínce na něj. „Rae, ten zajíček se jmenoval Rae. Mělas ho stále u sebe. Museli jsme koupit i další zajíčky pro případ, že bys ho ztratila. A když jsme Rae opravdu někdy ztratili, vždycky jsi poznala rozdíl, poznala jsi, že je to ten náhradní. Panečku! Lucy, tys byla tak bystrá holčička.“

Znovu se odmlčela se a pak se na mě zvědavě zadívala.

„Dobře,“ znovu přešla do ofenzivy, „kdo byl můj Packal?“

„Packal?“

„Ano, kdo byl můj Packal?“

Chvilinku jsem přemýšlela.

„No, to byla tvá dečka.“

„Omyl. Packal byl můj růžový krokodýl. Dečka byla Mrňousek.“

„Ale no tak, jak si mám tohle pamatovat? Vymysli něco lehčího.“

„Dobře, dobře tedy, jestli jste opravdu moje babička, existuje něco, co víte pouze vy.“

„Fajn, nesmí to být ale moc těžké.“

„Ne, tohle by mělo být snadné. Co jsme měly minulé úterý k večeři?“

„Krucinál, Lucy, jak si mám pamatovat, co jsme měly minulé úterý –“

Ale pak se mi to nakonec vybavilo.

„Měly jsme zmrzlinu, naše tajné jídlo! Takovou tu vanilkovo-čokoládovou...! Tohle nikdo neví, že ne. Přísahaly jsme si!“

Lucy vzdychla a v šoku tam jen tak stála. Achich ouvej, chudák holka.

„Podívej,“ uklidňovala jsem ji a snažila se k ní přiblížit, „než se mě začneš vyptávat, co se tu, pro boha živého, přihodilo, sedni si a nech mě to vysvětlit. Mohla bys prosím

položit tu vázu, kterou jsme s dědečkem táhli celou cestu až z Itálie?“

„Babi?“ pronesla v naprostém údivu.

„Ano, jsem to já, ale je to jen na chvíli,“ vysvětlovala jsem jí a opět se k ní přiblížila. „Tedy, chci říct, že si myslím, že je to pouze dočasné.“

„Ale to přece není možné,“ jemně nadnesla a celá paf se na mě dívala.

Tak tedy, nejsem zrovna emocionální typ. Nepobřečela jsem si ani nepamatuju, ale ano, vlastně *pamatuju*. Bylo to na Howardově pohřbu, ale nikde jinde kromě toho jsem neplakala.

Když člověk stárne, všechny ty emoční výlevy, které my ženy míváme, časem vymizí. Určitě tušíte, o čem mluvím. Nevím, čím to je; věci vás prostě postupně přestanou tolik trápit a začnete je přijímat s klidem. Zamlada to bylo zvláštní, to jsem se ze všeho nejvíc obávala smrti.

„Já vím,“ řekla jsem, když mě začaly ovládat emoce a já pomalu natahovala moldánky. „Jsem si celkem jistá, že jsem mrtvá. Myslím, že jsem mohla prodělat mrtvici a zemřít uprostřed noci. Co ty na to?“

Přešla ke mně a dotkla se mé ruky.

„To bych tě přece minula a nemohla se tě dotknout, kdybys byla duch, ne?“ přemýšlela nahlas.

„Jak to mám hernajs vědět?“ sáhla jsem po kapesníčku a utřela si slzy.

„Ale já to nechápu,“ špitla a dívala se mi přitom do obličej, „tohle se nestává.“

„Jak myslíš, že se cítím? Tohle v pořádku není! Co by na to řekla tvoje máma, kdyby to zjistila?“

„No tak především, máma tohle nikdy nezjistí.“ Lucy vážně zavrtěla hlavou. „V žádném případě.“

„Já vím, měla by z toho infarkt a v jejím věku! No, samozřejmě by mě to ani nepřekvapilo, když zváším, jak málo o sebe Barbara dbá.“

Znovu se na mě zadívala, aniž by cokoli řekla.

„Ale ty jsi vážně moje babička!“ znovu udiveně zašeptala.

„To se ti právě snažím vysvětlit!“ Rozhodila jsem rukama. Jenom tam tak postávala a prohlížela si mě.

„Ty. Jsi. Nádherná!“ Usmála se.

A pak jsme se objaly. Ze všeho nejdřív položila opatrně vázu na mou starou oblíbenou židli. Znovu a znovu jsme se objímaly a pak jsme se prostě jen začaly smát. Nevzpomínám si, že bych se kdy takhle od srdce zasmála.

„Ale takhle zůstat nemůžu,“ konstatovala jsem.

„Proč nemůžeš?“

„Lucy, to je bizarní. Je mi sedmdesát pět. Je to jako kdybychom popíraly Boha, šly proti všem zákonitostem přírody.“

Lucy přešla k pohovce a posadila se.

„Dobře, je to hodně, hodně, hodně zvláštní,“ pronesla a zírala přitom na mě. „Jak se to vlastně stalo?“

A tak jsem jí vypověděla celou mou historku, jak jsem nejlépe dokázala. Svěřila jsem se jí se svým přáním na jeden den a potom jí vylíčila, jak jsem se ráno vzbudila už s touto podobou.

„Takže takhle to bylo s těmi dorty?“ zeptala se. Přešla k dortům, odloupla tenkou vrstvu čokolády a slupla ji.

„Tohle je dnes asi tvé první jídlo, viď, Lucy? Co říkáš, můžu ti udělat něco pořádného?“ nabídla jsem jí.

„Promiň, ale přece tě nemůžu poslouchat, když teď vypadáš takhle.“ Řehkala se.

„No, já vím, všechno je tak nějak obráceně. Měla jsi vidět, jak na mě zírала ta prodavačka v Plage Tahiti, když viděla moje spodní prádlo.“ Zvedla jsem šaty, abych to Lucy

ukázala. Pak jsem šaty opět stáhla dolů a začala se hihňat. Bylo to ode mě pěkně necudné.

„Jojo, zmínila se mi o tom, jakmile jsi utekla z obchodu.“ To ji rozesmálo. „Ty jsi vážně utekla z obchodu?“

„Nic jiného mě nenapadlo,“ snažila jsem se ze sebe v záchvatu smíchu vypravit.

„No, jedna věc je bez debat. Měla bys sis alespoň vyzkoušet nějaké roztomilé prádélko, než se vrátíš do ‚normálu‘.“

„Myslíš, že by to stálo za to? Měla bys vidět mou podprsenku.“

„Ne, díky.“ Smála se.

„Vždycky jsem toužila po takové té mini krajkové podprsence bez výztuže.“ Usmála jsem se.

„Ježíšíš, babi, teda, Ellie. Nevím, jak ti mám říkat!“

„Pořád jsem tvoje babička.“

„Ne, nejsi. Momentálně jsi něco jako moji kámoši, se kterými chodím na drink, ale to teď není důležité. Teď záleží jenom na tom, co si doopravdy přeješ. Opravdu chceš takhle zůstat jen jeden den?“

„Jak to mám sakra vědět?“

„Co sis vlastně přesně přála?“

„Když já... já už si nemůžu vzpomenout.“

„To je ale docela podstatné. Přála sis, aby ti bylo dvacet devět po zbytek života? Nebo sis to přála na týden, nebo jen na jeden den?“

Chvilku jsem přemýšlela. „Počkej, už si vzpomínám, co jsem si přála, ale to bylo narozeninové přání. Narozeninová přání se prozrazovat nemají, jinak se nesplní.“

Zírala na to moje pomatené já, kterému bylo teď dvacet devět. Vzápětí mi však docvaklo, co jsem plácla.

„No ano, už mi to došlo. Protože se to přání splnilo, tak ho asi můžu vyzradit.“

„Bingo.“ Zatleskala mi.

„Bylo to jen na jeden den. Přála jsem si, aby mi na jeden jediný den bylo dvacet devět.“

„No tak vidíš, tady to máš. Je to jeden den. Proč si teda po zbytek dnešního dne neužiješ, že ti je dvacet devět? Jestli je to tak jednoduché, dneska to pořádně rozparádíme.“

Chvilinku jsem o tom přemýšlela. Barbara by se tohle nikdy nemusela dozvědět a byl by to jen jeden den.

„Ty myslíš, že bych to měla udělat?“

„A proč ne?“ zvolala Lucy.

„Vždycky jsem toužila nosit bikiny,“ přemýšlela jsem nahlas.

„Tak ti nějaké pořídíme!“

„A vždycky jsem chtěla zajít do jednoho z těch barů, kam chodíš ty.“ Na tváři se mi objevil úsměv.

„Tak vyrazíme! Ale samozřejmě ne v bikinách.“

V hlavě se mi honilo tisíc věcí, které jsem chtěla podniknout. Ale proč to ostatně na jeden den neudělat? Ovšem, vždyť to byl jeden jediný den! Když se mi všechny ty možnosti honily hlavou, začala jsem být plná očekávání.

„Chci kouřit trávu!“ vyhrkla jsem.

„To teda nebudeš.“ Lucy na mě spiklenecky mrkla.

„No, chci udělat něco praštěného. Uděláme prostě všechno, co si poručím. I když vypadám tak, jak vypadám, jsem stále tvoje babička,“ varovala jsem ji.

„Dobře teda,“ oznámila Lucy, „takže tady je náš program. Nejdřív půjdeme ke kadeřnici. Tenhle účes vypadá strašně staromódně. A proč máš ve vlasech tu gumičku?“

„Já vím, co jsi o ní říkala, ale měla jsem vlasy úplně všude. Vypadala jsem jak zvířátko.“

„Dobře. Nejdřív účes a pak spodní prádlo.“

„Šeková knížka,“ poznamenala jsem a odběhla si do kuchyně pro bloček, který vždycky leží u telefonu.

„A za třetí oběd,“ řekla a pak se zarazila, „anebo vlastně, oběd si dáme, až půjdeme od kadeřníka. Už začínám mít hlad.“

„Mám tady to studené kuře,“ připomněla jsem jí.

„To je tak divný.“ Smála se. „Na jednu stranu máš tak strašně moc společného s mou babičkou a na druhou vůbec nic!“

A pak jsme se odmlčely a ještě jednou jsme se na sebe zadívaly.

„JUPÍÍÍ!!!“ vykřikly jsme a znovu se objaly.

„Lucy?“ ozvalo se najednou. Byla to Frida. Frida, která ve svých pětasedmdesáti vypadala spíš na pětiosmdesát. Celou tu dobu ji napomínám, *at' nenosí ten svůj plášť jinde než doma*, ale copak mě poslechne?

„Ahoj teto Frido,“ snažila se Lucy pronést klidně, ale přitom na mě hodila pohled, ve kterém mě žádala o pomoc. Co teď?

„Jen jsem zaskočila, abych se podívala na tvou babičku. Mám klíč, však víš. Promiň, že jsem sem takhle vtrhla. Dnes ráno působila nějak divně, a tak jsem ji přišla zkontrolovat.“

„No, ona šla ven,“ snažila jsem se rychle vymyslet něco věrohodného.

„Aha, tak ona tedy šla ven?“ Frida se na mě zahleděla a pak se podívala ještě víc zblízka.

„No, je to opravdu pozoruhodné, ale tady tvoje kamarádka vypadá přesně jako tvoje babička zmlada.“

„Tohle je má sestřenice,“ přerušila ji Lucy, „tohle je vnučka babiččina bratra, ehm, Michele.“

„To je ale zvláštní.“ Frida těžce oddechovala, koukla na mě a přibližovala se.

„L-lidé to říkají,“ koktala jsem.

„Je to jako cestovat časem,“ utrousila Frida.

„To tvrdí všichni,“ ujišťovala jsem ji a rychle se snažila přemýšlet.

Frida se odmlčela. „Ale já si nepamatuju, že by Elliein bratr měl vnučku.“

„Jasně že si pamatujete,“ tvrdila jsem s jistotou, protože znám Fridu opravdu dobře. Když jsme byly děti, přesvědčila jsem Fridu, že prší, i když svítilo slunce. Fridě to nikdy nijak zvlášť nepálilo.

„Teď když tak o tom mluvíte, nejste z Chicaga?“ zeptala se.

„Ano, z Chicaga,“ prohlásila jsem s jistotou v hlase.

„No ano, ovšem, tak tedy... vítejte ve Filadelfii.“ Usmála se.

Chudák Frida – zná mě celý život a mluvíme spolu téměř každý den. Nikdo z naší rodiny v Chicagu nikdy nežil. Nevím, odkud to má.

„Takže, kde je vaše babička?“ položila mi Frida otázku.

„No, babi šla k mámě,“ vpadla do toho Lucy.

„No, dobře, tak tedy, pokud je v pořádku, asi bych vás už dál, děvčata, neměla otravovat,“ řekla a přitom se otočila k odchodu.

Tak nějak se mnou zamávalo vidět tam Fridu stát v těch jejích domácích šatech. Frida vždycky byla jemnější žena, křehký typ. Už od dětství jsem cítila nutkání, že se o ni musím starat. Trvalo to až do její svatby a do chvíle, než založila rodinu. Nikdy nebyla nějakou prvoplánovou krasavicí, ani móda ji příliš nezajímala. V podstatě nikdy nebyla mladá, vlastně ani za svých mladých let. Nedokážu si představit, jak by Frida zareagovala, kdybych jí prozradila, že jsem to skutečně já. Frida není tak silná a ani nikdy nebyla.

„Frido,“ zastavila jsem ji, „nechtěla byste s námi zajít na oběd?“

Otočila se, podívala se na nás a usmála se. Víím, že přesně tohle potřebovala slyšet.

„Děkuju, ale dnes mám opravdu napjatý program.“

Lež.

„No tak se tedy mějte hezky,“ rozloučila se s námi a otočila se, že půjde.

„Tak na shledanou, Frido.“ Zamávala jsem jí, když vycházela ze dveří. Bodlo mě u srdce.

Tohle mě opravdu vrátilo zpátky do reality. Frida. Barbara. Dokonce i Lucy, která říká, že mě nemůže brát jako babičku. Ne.

Ne, tohle nezvládnou. Ani pouhý den. Jednoduše to nebylo správné.

„Já to prostě nemůžu udělat,“ oznámila jsem Lucy.

„Co nemůžeš udělat?“

„Musím se vrátit zpátky do své původní podoby. Ty už se na mě nikdy nebudeš dívat stejně. Chudák Frida. Lhala jsem své nejlepší kamarádce.“

„Fridě jsi lhala milionkrát.“

„Kdy? Kdy že jsem Fridě lhala?“ dožadovala jsem se odpovědi.

„Co třeba minulý týden, když ti Frida volala, abys s ní šla na tu symfonii?“

„To bylo něco jiného,“ snažila jsem se obhájit. „To byl Bach. Víš přece, jaký mám k Bachovi vztah.“

„Ne, Bach v tom vůbec nehrál roli. Tehdy jsi prohlásila, že se na Fridu nemůžeš ani podívat. Měla jsi jí ten den plné zuby.“

Prokoukla mě.

„Dobře, možná to tak bylo, ale to mě neopravňuje k tomu, abych pobíhala po městě jako nějaká devětadvacítka. Myslí na svou matku, ta sedí doma a je přesvědčená, že je mi sedmdesát pět.“

„Posloucháš se vůbec? Máma rozhodně doma nesedí a neříká si, že ti je sedmdesát pět.“

„No, její život se točí kolem mě. Tohle jí upřít nemůžu.“

Lucy se odmlčela, zhluboka se nadechla a položila mi ruce na ramena.

„Babi, prosím tě, udělej taky jednou v životě něco pro sebe. Pro nikoho jiného, jen pro sebe. Celý život pro tebe byly na prvním místě ostatní a na sebe jsi nemyslela. Po celé ty roky jsi měla dědečka Howarda, mamku, mě a tetu Fridu. Babi, udělala jsi někdy něco jen pro sebe, aniž bys přitom nemyslela na to, jak se to dotkne ostatních? Ostatně jsi o tom mluvila i ty sama.“

„To je prostě moje generace,“ pokrčila jsem rameny, „takhle jsme byli vychovaní.“

„Fajn, takže víš co? Jeden jediný den budeš žít tak, jak žije moje generace... a věř mi, my jsme ta nejsobectější generace, která tu kdy byla. My dokážeme myslet pouze na sebe.“

„Ale Lucy, to je právě to. Já *do* vaší generace nepatřím. I když chci sebevíc, nedokážu myslet stejně jako ty.“

„Dobrá, ale co je špatného na tom to zkusit na jeden den? Jeden jediný den za celých sedmdesát pět let života. Dopřej si ten jeden den. Žij jeden den v jiné generaci a žij tak, jak žijí lidé naší generace. Nemyslíš, že si to takhle náhodou zasloužíš?“

„Ne, Lucy,“ bránila jsem se. „Nezasloužím si to. Proč by si to někdo měl zasloužit? Není to správné.“

Ale pak řekla něco, co pomalu začalo měnit můj názor.

„Tak proč sis tedy přála být na jeden den opět mladá, když jsi to ve skutečnosti nemyslela vážně? Proč jsi teda dostala tenhle dárek, když ho nechceš využít? Musí pro to přece existovat nějaké logické vysvětlení. Možná tu je něco, co musíš udělat. Možná máš o sobě něco zjistit. Babi, jsem si naprosto

jistá, že to udělat musíš. Proto to zopakuju znova. Babi. Udělej jednou v životě něco pro sebe..., a pokud to pro sebe opravdu udělat nedokážeš, pokud jsi skutečně tak nesobeká, stejně jako celá vaše generace, pak tě o to žádám já. Babi, udělej to kvůli mně.“

Úplně mě vyvedla z míry. „Jaký to pro tebe bude mít význam?“

Lucy se zhluboka nadechla. „Kolik lidí na tomhle světě může někam vyrazit s babičkou, která je přibližně stejně stará? Přemýšlej o tom na chvílku, no tak, kolik?“

„To je pravda. Předpokládám, že ještě nikdo takovou šanci nedostal.“

„Přesně tak. Udělej to pro mě, když to opravdu nedokážeš udělat kvůli sobě. Dovol mi, abych tenhle jeden jediný den svého života mohla vidět svou babičku v devětadvaceti letech, aniž bych se musela dívat na nějaké staré rozmazané černobílé fotky. Zkus si představit, co to pro mě může do konce života znamenat. Představ si, co bych si z toho mohla odnést.“

„Ale já jsem to přání u dortu nemyslela vážně!“ hájila jsem se.

„*To ti tak budu věřit,*“ poznamenala a couvla o krok zpátky. „Ke svým šestnáctinám jsem si tehdy přála auto a dostala jsem místo toho počítač. Jak se teď tak na tebe dívám, měla jsem si to přát daleko intenzivněji.“

To mě rozesmálo. Moje vnučka mě dostala, měla pravdu. Proč bych se o ten dárek měla jen tak připravit? Kvůli komu bych se toho dárku měla zbavovat? Oklamat Barbaru a stejně tak oklamat Howarda. Už jen pouhé pomyšlení na to, že budu lhát i Fridě. Jeden jediný zatracený den v životě jsem plánovala udělat něco ztřeštěného. Chtěla jsem myslet pouze na sebe. Chtěla jsem žít život jako devětadvacetiletá žena.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.